

slušný soud pro tento spor. Z tohoto děje jest již zřejmo, že záporný spor o příslušnost vznikl ze dvojitosti práva, platného jednak v zemi Slovenské a Podkarpatoruské, jednak v ostatních zemích Československé republiky, neboť v oněch řídí se příslušnost pro žaloby tohoto druhu podle toho, který soud rozhodl původní spor (§ 413 zák. čl. I/1911), v těchto však podle obecného sudiště žalovaného (§§ 65—66 j. n.), a obojí soudy se řídí svým procesním právem. Protože však jde o občanskou věc právní, která náleží k pravomoci československých soudů a jen chybí podmínky pro místní příslušnost; protože dále žalobkyně navrhla, by byl příslušný soud určen (§ 28 j. n. a § 52 čl. I/1911) a protože konečně manželství stran nebylo ani rozvedeno ani rozloučeno a jde o spor o zatímní výživu manželčinu před manželským sporem, a pro takový spor jest podle § 1 odst. (2) písm. h) příslušný okresní soud, nehledíc k ceně předmětu, byl z důvodů účelnosti, hledíc k bydlišti žalovaného příslušným soudem určen okresní soud v Košicích.

Čís. 11030.

V odhadním řízení za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty neplatí pro způsob řízení, jež má vésti ke konečnému soudnímu opatření, předpisy řádu o nesporném řízení, nýbrž předpisy formálního práva exekučního a sporného, a to i co do opravných prostředků.

(Rozh. ze dne 22. září 1931, R II 264/31.)

V odhadním řízení za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty vyhověl první soud odporu zemského úřadu pro vyměřování dávky z přírůstku hodnoty proti znalci Jiřímu M-ovi a ustanovil na místě tohoto znalce znalcem Jana S-a. Rekursní soud potvrdil usnesení prvního soudu.

Nejvyšší soud odmítl dovolací recurs.

Důvody:

Dovolací stížnost jest nepřipustná. Neprávem poukazuje na § 16 nesp. ř., neboť v tomto případě, kde jde jen o výběr znalecovy osoby a nikoliv o konečně rozhodnutí ve věci, platí zvláštní předpisy. Jde o odhad nemovitostí v nesporném řízení, o němž uvádí § 272 nesp. ř., že má býti dbáno »co do způsobu« jeho výkonu ustanovení soudního řádu, pokud tu není stanovena výjimka. Na místo dřívějšího všeobecného soudního řádu ze dne 1. května 1781, čís. 13 sb. z. s. nastoupily předpisy §§ 143 a 144 exekučního řádu, dále mocí posledního odstavce § 144 ex. ř. též předpis odhadního řádu pro nemovitosti ze dne 25. července 1897, čís. 175 ř. zák. a posléze podpůrně i předpisy civilního řádu soudního (§ 78 ex. ř.), zvláště pátého titulu druhé části o důkazu znalci (§ 351 a další c. ř. s.). Bylo to již několikrát nejvyšším soudem vysloveno (na př. v rozhodnutí čís. 10.551, 7417, 4176, 2100 sb. n. s.).

Těchto předpisů jest tedy dbáti, pokud řád o nesporném řízení nemá odchylná ustanovení. Není takovým odchylným ustanovením předpis § 273 nesp. ř., jenž vyslovuje jen povšechnou zásadu, že znalci k dobrovolným odhadům mají býti zvoleni soudem z úřední moci, nehledíc k návrhům stran, neboť její bližší rozvedení jest v uvedených předpisech, zvláště v §§ 9 až 12 odh. ř. Zákon praví v § 272 nesp. ř., že jest dbáti těchto předpisů »co do způsobu« výkonu odhadu. Jest tedy rozeznávati způsob výkonu od výkonu samotného, t. j. od stanovení odhadní hodnoty (§ 30 odh. ř.). To znamená, že pro způsob řízení, které má vésti ke konečnému soudnímu opatření, neplatí předpisy o nesporném řízení, nýbrž předpisy formálního práva exekučního a sporného. Způsob řízení zahrnuje v sobě nejen určení počtu a výběr osob znalců — bez nichž nelze odhad provést — nýbrž důsledně i opravné prostředky, jimiž lze a pokud jimi lze napadati jednotlivé soudní úkony, z nichž se skládá odhadní řízení, jež má vésti ke konečnému cíli. V té příčině neplatí tedy §§ 9 až 16 nesp. ř., nýbrž právě ony zvláštní předpisy, protože by bylo logickou nedůsledností, by se způsob soudního úkonu řídil jiným právem, než opravné prostředky co do toho kterého úkonu. Taková různost postupu a nepravidelnost by musila býti zákonem zvlášť nařízena. Podle toho, co bylo dosud uvedeno, jest posuzovati otázku přípustnosti dovolací stížnosti v souzeném případě. Způsob odhadu nemovitosti podle §§ 140 až 144 ex. ř. doplňuje co do opravných prostředků předpis § 239 ex. ř., který mimo jiné ustanovuje v odstavci druhém, že není samostatného rekursu (§ 78 ex. ř. a § 515 c. ř. s.) do usnesení, kterým se určuje počet znalců a kterým se znalci jmenují, což se vztahuje na § 143 ex. ř. Z toho vyplývá, že stěžovatelka neměla samostatnou stížnost ani do usnesení prvního soudu, tím méně ovšem dovolací stížnost do usnesení rekursního soudu. Již z tohoto důvodu musila býti dovolací stížnost podle § 78 ex. ř. a § 526 odstavec druhý c. ř. s. odmítnuta.

Čís. 11031.

Pensijní pojištění.

Pokud konal obecní zaměstnanec převážné duševní služby.

Ustanovení § 2 (1) čís. 4 zákona ze dne 16. prosince 1906, čís. 1 ř. zák. na rok 1907 v doslovu novely ze dne 25. června 1914, čís. 138 ř. zák. předpokládá, že zaměstnanec zároveň vykonává ještě jinou výdělečnou činnost, poskytující mu větší příjem a že vedle této činnosti jeví se činnost, podrobená pojistné povinnosti, jen jako vedlejší zaměstnání.

I novela ze dne 25. června 1914, čís. 138 ř. zák. i zákon ze dne 5. února 1920, čís. 89 sb. z. a n. vyžadují jen, by **p r v é** zaměstnání, podrobené pojistné povinnosti, bylo nastoupeno před dosažením věku 55 let.

Zaměstnavatel, jenž nepřihlásil zaměstnance k pensijnímu pojištění,